

CARA HUNTER

Sötétben

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

*Burke-nek és Heathnek
sok szeretettel*

Előszó

Amikor a lány magához tér, olyan koromsötét körülötte minden, mintha bekötötték volna a szemét. A nyirkos, pállott levegőt már nagyon régen nem szívta be senki.

Fokozatosan feléled a többi érzékszerve is. Hallja az ütemesen csepegő csöndet, érzi a hideget és valami szagot. Talán penész, de még nem biztos benne, lehet, hogy inkább valami állati eredetű bűz. Megmozdítja az ujjait, a farmer-nadrágja alatt nedves földet tapint. Aztán hirtelen rátör a felismerés – már emlékszik rá, hogy miképp került ide, hogy miért történt az egész.

Hogy lehetett ennyire ostoba?

Elnyomja magában a gyomrából feltörő pánikot, és megpróbál felülni, de nincs ereje hozzá. Mélyen beszívja a levegőt, és teli torokból elüvölti magát, a visszhang ide-oda verődik a szűk helyen. Addig kiabál, amíg ki nem szárad a torka.

De senki sem jön. Mert senki sem hallja.

Ismét lehunyja a szemét, és érzi, ahogy forró könnyei végigcsorognak az arcán. Valósággal megbénítja a düh és a tehetetlenség, nem is tud másra figyelni, amíg a bőrén váratlanul meg nem érzi az apró, érdes kis lábak első érintését.

* * *

Mintha azt mondta volna valaki, hogy a legtöbb kegyetlenséget áprilisban követik el. Nos, akárki volt is az illető, biztos, hogy nem nyomozó lehetett. A kegyetlenség nincs évszakhoz kötve, mindig és mindenhol jelen van – tudom, én már láttam közletről is. De a hideg és a sötétség valahogy elveszi az élet. Ebben a mi szakmánkban az erőszak akkor éri váratlanul az embert, ha épp hét ágra süt a nap, énekelnek a madarak, és derült, kék az égbolt a fejünk fölött. Talán az erős kontraszt az oka. Remény az egyik, halál a másik oldalon.

Ez a történet optimistán indul. Május elseje: a tavasz első napja – ez már az igazi tavasz. És aki járt már valaha Oxfordban, az tudja: itt a „mindent vagy semmit” elve uralkodik – ha esik az eső, akkor még az utcakövek is húgyszínűek, de ha minden napfényben fürdik, akkor az egyetemi épületek is úgy csillognak, mintha légies felhőkből faragták volna mind, és egyszerűen nincs ennél szebb hely az egész földkerekségen. Még engem, a kiábrándult, sokat látott zsarut is lázba hoz.

Ezen a májusi reggelen a város talán még a megszokottnál is különcködőbb, ma valahogy istenigazából, csak azért is önmaga. Egyszerre pogány és keresztény meg egy kicsit habókos is, és többnyire nehéz eldönteni, hogy melyik a leginkább. A napfelkeltében kóristafiúk énekelnek az egyik torony tetején. Itt egy kintornás, amott néhány, egész éjjel nyitva tartó, gördülő lacikonyha. A kocsmák reggel hatkor nyitnak, amikor a diákság fele még kótyagos az előző éjszakai mulatozástól. Még Oxford északi negyedeinek általában józan lakói is virággal a hajukban jönnek le az utcákra *en masse*¹ (és most azt hiszik, csak viccelek). Tavaly ilyenkor huszonötezen voltak. Az egyik fesztiválózó élő fának öltözött. Gondolom, lassan kezdik érteni.

---

¹ *En masse* (francia): tömegesen. (*A szerk.*)

Egyszóval ezt a napot mindig előre bekarikázzák a rendőrség naptárában. Akit aznapra beosztanak szolgálatra, mégsem érzi úgy, hogy kiszúrtak vele. A hajnali kelés elég brutális ugyan, de csak ritkán akad egy-egy rendbontás, és a fesztiválózó elhalmoznak bennünket szendvicsekkel és kávéval. Legalábbis utoljára még így volt, amikor én is az utcán voltam aznap. Igaz, akkor még közrendőri szolgálatot teljesítettem. Nem voltam még detektív, pláne nem detektívfelügyelő.

De idén valahogy minden másképpen van. Idén akad más is, ami brutális, nem csak a korai kelés.

* * *

Mire Mark Sexton végre az új háza közelébe ér, máris majdnem egyórás késésben van. Ebben a kora délelőtti órában úgy kellett volna haladnia, mint kés a vajban, ehelyett óriási dugóba futott az M40-esen, a sor vége a Banbury Roadnál volt. Aztán, amikor most végre bekanyarodik a Frampton Roadra, egy építési vállalkozó teherautója zárja el előle a házhoz vezető felhajtót. Sexton nagyot káromkodik, a Cayenne sebváltóját rükvercbe vágja, és csikorgó gumikkal hátrátolat. Aztán kivágja a kocsiját, kiugrik a járdára, és kis híján belelép egy friss hányásba. Undorodva lepillant a lábára, azt nézi, nem piszkolta-e össze a cipőjét. Mi a fene folyik itt ma reggel ebben a tetves városban? Kulcsra zárja a kocsit, felsiet a bejáráshoz, aztán mélyen a zsebébe nyúl, a lakáskulcsait keresi. Na végre, legalább felállították már az állványzatot. Ez a házvétel jóval tovább elhúzódott a vártnál, de azért kis szerencséivel karácsonyig csak befejezik. Először egy másik házra alkudott, a Woodstock Road túlsó végén, de ott túllicitálták, és végül erre is rá kellett ajánlania, viszont mire elkészül, igazi aranybánya lesz. Lehet, hogy az ingatlanpiac általánosságban stagnál, de ebben a városban – talán a sok

kínai meg orosz vevő miatt – valahogy sosem mennek lefelé az árak. Neki alig egyórányi utazás Londonba, és a srácoknak is csak három sarkot kell sétálniuk egy igazán kitűnő magániskoláig. A feleségének nem tetszett az ötlet, hogy egy ikerházba költözzenek, de ő azt mondta neki, előbb nézze meg – ilyen tágas és kényelmes házat még sosem látott. Igazi Viktória korabeli épület, négyszintes, és még egy pincéje is van, amelyről azt tervezi, hogy kétfunkciós térré alakítja, és egy pöpec borospince-vetítőterem kombinációt hoz létre benne. (Erről egyelőre még egy szót sem szólt a feleségének.) Az ikerház másik felében is csak egy idióta, magányos vén farok lakik – az aligha fog esténként zajos partikat adni ugyebár. Kétségtelen, hogy a főszer kertje elég pocsekül fest, de bármikor fel lehet húzni egy léckerítést kettőjük közé. A kertépítő mérnök valami szorosan egymás mellé ültetett, kockára nyírt fákról beszélt. Darabja egy rugó, viszont azonnal takarást adnak. Persze az utcafronton ez sem segít. Oda pillant az ikerszomszédja előtti járdaszakaszra, a 33-as számú ház előtt rozsdásodó, négy téglabakkal aládúcolt Cortinára meg a fához láncolt három biciklire, a halomba hányt, rothadó raklapokra és a fekete műanyag szemeteszsákokra, amelyekből az üres sörösdobozok szétgurultak a járdán. Amikor két hete itt járt, ugyanez a látvány fogadta. Be is csúsztatott a vén farok ajtaja alatt egy papírcetlit, hogy tüntesse el a romokat. Mint látható, le se szarta.

Valaki kinyitja belülről az ajtót. Tim Knight, az építész az, a kezében egy tekercs tervrajzzal. Szívélyesen elmosolyodik, és egy intéssel beinvitálja a kliensét.

– Mr. Sexton, örülök, hogy újra látom. Azt hiszem, meg lesz elégedve, hogy milyen szépen haladunk.

– Hát azt nagyon remélem is – vágja rá Sexton, és a hangjából kiérződik a gúny. – Mert ez a mai nap elég pocsekül indul.

– Talán kezdjük legfelül.

A két férfi elindul felfelé, minden lépésük alatt döng a frissen gyalult lépcsődeszka. Odafentről valamelyik helyi rádióadó bömbölő hangját hallani, és szinte minden szobában dolgozik valaki. A legfelső emeleten két kőműves vakol, a szülői hálószobához tartozó fürdőben a vízvezeték-szerelő tüsténkedik, és a tolóablakokat egy külön erre szerződtetett ablakrestaurátor vette kezelésbe. Némelyik munkás futó pillantást vet rá, de Sexton kerüli a szemkontaktust. A kezében ott a tabletje, mindent gondosan lejegyzetel, és majdnem mindenhol felsorolja a kifogásait is.

Végül a hátsó kertben kialakítandó télikertnél állapodnak meg, ahol lebontották a régi téglá toldaléképületet, és egy hatalmas, kétszeres belmagasságú, csupa fém- és üveg-szerkezetet építenek a helyébe. A fokozatosan lejtő kert végében a fák mögül kivillannak a Crescent Square elegáns György korabeli házai. Sexton igazából egy olyat szeretett volna, ha lett volna rá elég pénze, de amióta megvette ezt, az ingatlanárak öt százalékkal felmentek, úgyhogy igazán nem panaszkodhat. Megkéri az építész, hogy részletezze neki az új konyha terveit (jézusom, az ember alig kap valamit hatvan rugóért, még egy tetves mosogatógép se fért bele), aztán hátrafordul a pincébe vezető lépcső felé.

Knigh arcán némi aggodalom jelenik meg.

– Ja, igen, erről már épp szólni akartam. A pincével van egy kis gond.

Sexton szeme összeszűkül.

– És közelebbről mi az a „kis gond”?

– Trevor tegnap felhívott, és akkor mondta. Az ikerházzal közös fallal nem stimmel valami. Szükségünk lenne egy hivatalos megállapodásra a szomszédal, mielőtt rendbe tudjuk hozni... mert, ha hozzányúlunk ahhoz a falhoz, az őt is érinti.

Sexton elhúzza a száját.

– Ó, a rohadt életbe, nem akarom belekevernem ebbe a kurva ügyvédekbe. Mi a franc nem stimmel?

– A munkások leverték a vakolatot, hogy az új vezetéknek vájatot véssenek a falba, de egy helyen a téglán nagyon rossz állapotban volt. A jóisten tudja, mennyi idő telt el azóta, hogy Mrs. Pardew utoljára odalent járt.

– Hülye, vén kurva – morogja Sexton a foga között, de Knight úgy tesz, mint aki meg sem hallotta. Végére is ez egy igen jól fizető megbízás.

– Nos – folytatja Knight –, az egyik fiatal segédmunkás kissé gondatlanul esett neki annak a falnak. De ne izgassa magát, holnapra már iderendeltem a statikust...

De Sexton már félre is tolja, és elindul az ajtó felé.

– Ezt jobb szeretném a saját szememmel látni.

A pincébe vezető lépcsőket megvilágító lámpa alig-alig pislálkol, miközben elindulnak lefelé. Átható a penészszag mindenfelé.

– Nézzen a lába elé – figyelmezteti Knight. – Nem mindegyik lépcsőfok biztonságos. Az ember könnyen kitörheti a nyakát ebben a félhomályban.

– Nincs egy elemlámpája? – szól hátra Sexton, aki pár fokkal előrébb jár. – Szart se látok.

Knight lenyújt neki egyet, és Sexton felkapcsolja. Azonnal látja, hogy mi a gond. A megsárgult vakolat már csak foltokban van a falon, és ahol hiányzik, előkandikálnak az ősi, penész rágta, félig már szétmállott téglák. És a mennyezettől a padlóig ujjnyi vastag repedés fut végig, ami még nem volt ott, amikor utoljára itt járt.

– Magasságos ég, csak nem kell aládúcolnunk ezt az egész kicseszett házat? Az állapotfelmérő mérnöknek hogyhogy nem szúrta ez szemet?

– Mrs. Pardew telerakta ezt a falat polcokkal, az állapotfelmérő nem tudott mögéjük nézni – feleli mentegetőzve Knight.

– És ha szabad kérdeznem, annak a hülye kis pancsernek, aki kivert egy félszobányit a kurva falamból, annak meg miért nem nézett senki a körmére?

Sexton felkap egy szerszámot a földről, és dühösen elkezd bökdösni vele a téglákat. Az építész ijedten odalép hozzá.

– Mr. Sexton, én békén hagynám azt a falat...

Kifordul egy téglá a falból, aztán jön utána egy második, végül leomlik egy jókora tábla vakolat, magával rántva néhány téglát is, amelyek nagy csattanással darabokra törnek a lábuk előtt. Sexton cipője ezúttal nem ússza meg, de ő észre sem veszi a rárakódott port és törmelékét. Tekintetét tátott szájjal a fal egyetlen pontjára szegezi.

Ahol most már legalább kétujjnyi széles hasadék tátong.

És odaátról a félhomályban egy arc körvonalai rajzolódnak ki.

* * *

Gareth Quinn detektívörmeister már a második kávéjánál és a harmadik adag pirítósánál tart a St. Aldate rendőrőrsön, drága nyakkendőjét átvetve a vállán, nehogy összemorzszázza. A becses nyakkendő a méregdrága öltöny méltó kiegészítője, és mindkettőnek az a feladata, hogy világossá tegye, éles eszű gazdájuk többre termett annál, mint hogy egyszerű közrendőrként szolgáljon. Hogy mindenki láthassa: nála az intelligencia kéz a kézben jár az eleganciával. A bűnügyi csoport irodájában rajta kívül csak néhányan lézengenek; egyelőre még csak Chris Gislingham és Verity Everett érkezett meg. Jelenleg a csapat nem dolgozik semmi fontos

ügyön, Fawley detektívfelügyelő is elment valami egész napos megbeszélésre, úgyhogy aznap megengedhetik maguknak, hogy kicsit lazábban vegyék a reggeli bejövetelet, hiszen nem vár rájuk más, csak a mindig örülten izgalmas papírmunka.

Most még nyugalom honol, a relaxa résein ferdén betűző napsugarakban lustán táncolnak a porszemek, az ejtőzész csöndjét csak Quinn újságjának a zizegése és az átható kávéillat töri meg. És akkor megcsörren a telefon. Reggel 9 óra 17 perc van.

Quinn odanyúl, és felveszi a kagylót.

– Bűnügyi csoport. – Aztán meg: – A francba! Ez egész biztos?

Gislingham és Everett azon nyomban felkapják a fejüket. Az a Gislingham, akit mindig „masszívként”, „tagbaszakadtként” szoktak jellemezni, és nem csak azért, mert a dereka körül egyre tekintélyesebb úszóöv alakul. Az a Gislingham, akit – ellentétben Quinn-nel – nem léptettek elő őrmesterré, és tekintettel a korára, valószínűleg már nem is fognak. De őt hiba lenne ezen az alapon megítélni. Minden bűnügyi csoportnak szüksége van egy Gislinghamre, és ha az ember fuldokolna, csakis akkor érezné úgy, hogy még van esélye, ha a bedobott kötél másik vége az ő kezében volna. Everettről szintén nem bölcs dolog a látszatok alapján véleményt mondani: lehet, hogy ez a nő pont úgy néz ki, mint amilyen Miss Marple lehetett harmincöt évesen, viszont legalább ugyanolyan éles a szimata és kérlelhetetlen a logikája is.

Vagy, hogy Gislingham kedvenc meghatározását idézzük, Ev valószínűleg véreb volt az előző életében.

Quinn még mindig a telefonon lóg.

– És nincs otthon senki a szomszédban sem? Na, jó. Nem, hagyd csak – már indulunk is. Kérjetelek erősítést, és figyelmeztessd őket, hogy legalább egy rendőrnőt is hozzanak magukkal.

Gislingham máris a dzsekijéért nyúl. Quinn leteszi a telefont, még harap egy utolsót a pirítósából, aztán talpra ugrik.

– A telefonközpont volt az. Valaki beszólt a Frampton Roadról, hogy állítólag egy lányt találtak bezárva a szomszéd pincéjébe.

– *A pincéjébe?* – kérdezi tágra nyílt szemmel Everett.

– Valaki véletlenül áttörte a falat a szomszédból. Úgy tűnik, egy öreg pasi lakik a házban. De az istennek sem tudják előkeríteni.

– Na bassza meg!

– Úgy, úgy. Ez elég jól leírja a helyzetet.

Amikor odaérnek, már egy egész tömeg gyűlt össze. Néhányan közülük a szomszédos, 31-es szám alól odasereglett építőmunkások, akik hálásak bármilyen ürügyért, ha abba hagyhatják a munkát, és még Sexton sem tolhatja le őket; a többiek talán a környékbeli lakók meg néhány kósza fesztiváló virágos kalapban, sörösüveggel a kezében, már eléggé megviselt állapotban. Az amúgy is szürreális kép hatását csak tovább fokozza, amikor néhányan odatolnak a járda mellé egy életnagyságú műanyag tehenet, amelynek a háttára egy csinos, virágmintás asztalterítőt, a szarvai köré pedig egy-egy nárciszfüzért aggatott valaki. Az aszfalton járni kezdi néhány elszánt, helyi viseletbe öltözött néptáncos.

– Szűzanyám! – hördül föl Gislingham a látványra, amikor Quinn leállítja a motort. – Mit gondolsz, ne bírságoljuk meg őket, amiért tilos helyen parkolták le azt a dögöt?

Mindketten kiszállnak, és elindulnak az utca túloldalára, közben befut még két járőr-kocsi. Az egyik nő a tömegből Quinn láttán elismerően füttyent egyet, aztán kipukkad belőle a nevetés, amikor az őrmester odapillant rá. A frissen érkezett két járőr-kocsiból kiszálló három egyen-

ruhás rendőr is csatlakozik hozzájuk. Az egyikük egy faltörő kost tart a kezében; az egyetlen rendőrnő hármójuk közül Erica Somer. Gislingham elkapja a pillantásukat, ahogy Quinn-nel egymásra néznek, és a nő szemében bujkáló mosolyból megérti, milyen jól szórakozik Quinn zavarán. *Szóval így állunk*, gondolja magában. Gislingham már gyanítja egy ideje, hogy valami van kettőjük között. Mondta is a feleségének, Janetnek az egyik este, hogy ezek ketten meglepően sokszor futnak össze „véletlenül” a kávéautomatánál. Persze nagyon is jól érti ő Quinnt – ez a csaj még egyenruhában és lapos sarkú cipőben is piszok jól néz ki. Gislingham csak azt reméli, nem táplál magában hiú reményeket: ha Quinn kutya lenne, senki se hívná Fidónak...

– Tudja valaki, hogy mi a neve annak az öregúrnak, aki itt lakik? – kérdezi Quinn.

– Egy bizonyos Mr. William Harper lakik itt, őrmester – válaszolja neki Somer. – Már telefonáltunk a mentőknek, hátha tényleg van egy lány a pincében.

– Mi az, hogy hátha? Én nem a levegőbe beszélek.

Quinn sarkon fordul. Egy férfi áll előtte egy olyan öltönyben, amilyenben Quinn is szívesen feszítene, ha volna rá pénze. Derékban szűkülő fazon, a selyemszálból szőtt szövet és a lazán kigombolt zakó bordó szaténbélése pompás összhangot alkot az ugyancsak bordó, önmagában kockás inggel és a rózsaszínű, pöttyös nyakkendővel. A pasira akár kiakaszthattak volna egy táblát is „bankár a Cityből” felirattal. És jól láthatóan ki van akadva.

– Hadd kérdezzek valamit – mondja nekik a férfi. – Mennyi ideig fog ez tartani? Három órára már az ügyvédemnél kellene lennem, és ha visszafelé nagy lesz a forgalom...

– Bocsánat, uram, szabad megkérdeznem, hogy ön kicsoda?

– Mark Sexton a nevem. A szomszéd háznak vagyok a tulajdonosa.

– Eszerint ön hívott ki minket?

– Én hát. Épp a pincében jártunk az építésszemmel, amikor beomlott az elválasztó fal. Egy lány van odalent. Pontosan tudom, hogy mit láttam, és – ellentétben az itt összegyűlt csődület tagjainak a többségével – tökéletesen józan vagyok. Kérdezzék csak meg Knightot, ő is látta.

– Értem – feleli Quinn, és közben odainti azt a rendőrt a bejárathoz, akinél a faltörő kos van. – Fogjunk hozzá. Maguk meg szorítsák hátrább a tömeget, világos? Olyan ez az egész jelenet, mintha a kicseszett *Wicker Man*² látnám.

Quinn már indulna a dolgára, de Sexton utánaszól.

– Hé! És az építkezésemmel mi lesz? Mikor mehetnek vissza a munkásaim?

Quinn rá se hederít, de Gislingham még elmenőben barátságosan megveregeti a vállát.

– Bocs, haver – mondja neki jókedvűen –, sajnos ezzel a csilivili kéglivel még egy kicsit várnia kell.

Amikor odaér a bejárati ajtóhoz, Quinn dörömbölni kezd rajta.

– Mr. Harper! A Temze-völgyi Rendőrségtől jöttünk. Ha odabent van, kérem, nyissa ki az ajtót, különben kénytelenek leszünk betörni.

Néma csönd.

– Hát jó – mondja Quinn, és fejével int az egyenruhás rendőrnek. – Essen neki.

A bejárati ajtó sokkal ellenállóbb, mint gondolná az ember a ház többi részének az állapotából, de a harmadik csa-

---

² *Wicker Man*: Robin Hardy 1973-as angol horrorfilmje, amelynek 2006-os remake-jét Nicolas Cage főszereplésével a hazai moziba járók is láthatták *Rejtélyes sziget* címen. (*A ford.*)

pásra így is megadják magukat a sarokvasak. A tömegből valaki spiccesen éljenez; a többiek előrenyomulnak, hogy jobban lássák, mi történik ezután.

Quinn Gislinghammel együtt belép, aztán behúzzák maguk mögött az ajtót.

Odabent csend honol. Csak a néptáncosok kolompjainak a hangja hallatszik be, meg néhány légy zümmög unot-tan az áporodott levegőben. Azonnal látszik, hogy évtizedek óta nem nyúlt senki a ház belsejéhez; a tapéta foszlá-nyokban hámlik le a falakról, a mennyezet be van rogyva, és barnás foltok jelzik a beázások helyét. A padlón újságok hevernek szanaszét.

Quinn óvatosan, csoszogva halad előre az előszobában, az ősrégi padlódeszkák nyikorognak a léptei alatt.

– Van itt valaki? Mr. Harper? A rendőrségtől jöttünk.

És abban a pillanatban meghallja. Nyöszörgés, egészen közelről jön. Megtorpan, próbálja megállapítani, hogy honnan jön a hang, aztán előrelendül, és a lépcső alatti falon belök egy ajtót.

A helyiségben csak egy öregember tartózkodik, egy szál mellényben ül a vécén. Rendetlen, bozontos fekete haja a fejéhez tapad, néhány hosszú tincs a vállát verdesi. Az alsónadrágja leeresztve a bokájáig, a nemi szerve és a heréi petyhüdtlen csüggenek a lába között. Riadtan arrább húzódik Quinn elől, csontos ujjaival a vécédeszkába kapaszkodik, és még mindig nyöszörög valamit. Az egész figura visszataszítóan mocskos, a padlón egy kupac szar éktelenkedik.

Somer beszél az ajtóból.

– Quinn őrmester? Megjöttek a mentők, csak szóljon, ha szükség van rájuk.

– Hála a jószágos égnek! Küldje be őket.

Somer félreáll, hogy a két, zöld köpenyes mentő be tudjon lépni. Egyikük azonnal odaguggol az öregember elé.

– Mr. Harper? Nyugodjon meg, kérem. Mindjárt meg-
nézem, hogy mi a baj.

Quinn int Gislinghamnek, aztán mindketten visszavo-
nulnak a konyha irányába.

Amint kitárul a konyhaajtó, Gislingham elismerően füt-
tyent egyet.

– Húha, ezt meg kéne mutatni valakinek a Viktória és
Albert Múzeumból!

A helyiségben egy özönvíz előtti gáztűzhely áll, körös-
körül mindent 70-es évekbeli csempe borít, a falnál egy
öntöttvas mosogató. Egy laminált műanyaggal bevont ét-
kezőasztal körül négy szedett-vedett szék. És minden víz-
szintes felületen halomban állnak az üres sörösüvegek és
a konzervdobozok, amelyekben a félig elfogyasztott étel-
maradványokat legyek hada lepi el. Az ablak bezárva, a li-
nóleumpadló odaragad a cipőtalpukhoz, olyan mocskos.
A konyhából egy fagyöngy függönnyel takart ajtón át ki le-
het menni a télikertbe, egy másik pedig alighanem a pincé-
be vezet. Be van zárva, de mellette egy falba vert szegen ott
lóg egy kulcsosomó. Gislingham leakasztja a szegről, ujjával
végigtapogatja a kulcsokat, aztán a harmadik kísérletre sike-
rül ráakadnia arra, amelyik illik a zárba, és bár a kulcs csupa
rozsa, könnyedén elfordul a zárban. Gislingham kinyitja
az ajtót, felkapcsolja a villanyt, aztán félreáll, hogy előreen-
gedje Quinnt. Óvatos léptekkel, lassan elindulnak lefelé,
a fejük fölött sziszegve villózik a neoncső.

– Hahó! Van odalent valaki?

Elég gyér a világítás, de ahhoz elég, hogy ki tudják venni
a lépcső körvonalait. A pince üres. Csak kartondobozok van-
nak benne, néhány fekete műanyag zsák, egy ócska kandelá-
ber meg egy kacatokkal teli pléhkád. De ezt leszámítva üres.

A két férfi csak meredten áll ott, tanácstalanul bámulnak
egymásra, és olyan hevesen ver a szívük, hogy szinte hallják.

– Ez meg mi a fene volt? – suttogja oda társának Gislingham. – Mintha valami kapirgáló neszt hallottam volna. Csak nem patkányok?

Quinn önkéntelenül összerezzen, és a sötétben a földet pásztázza a lába körül; ha van valami, amitől a falra mászik, azok a patkányok.

Gislingham ismét körbepillant, a szeme lassan hozzászokik a félhomályhoz, és arra gondol, bárcsak eszébe jutott volna, hogy magával hozza az elemlámpát a kocsiból.

– Az ott vajon mi lehet?

Utat vág magának a kartondobozok között, és hirtelen rádöbben, hogy a pince sokkal nagyobb, mint hitték.

– Quinn... látod? Van itt még egy ajtó. Idejőnnél segíteni?

Gislingham megpróbálja kinyitni az ajtót, de az nem mozdul. A tetején van még egy retesz is, amit Quinn-nek némi erőfeszítés árán végül sikerül félretolnia, de a rohadék ajtó még most sem hajlandó engedelmeskedni.

– Biztos kulcsra zárta valaki – mondja Gislingham. – Magaddal hoztad azt a kulcsosomót?

A félhomályban még sokkal nehezebb megtalálni az odaillő kulcsot, de végül sikerül nekik. Aztán mindketten nekifeszülnek a vállukkal, amíg az ajtó nagyot nyikordulva elindul befelé, és az orrukat hirtelen megcsapja a bentről kiáramló förtelmes bűz, úgyhogy önkéntelenül a szájuk elé kapják a kezüket.

A lábuk előtt a betonpadlón egy fiatal nő fekszik, a térdénél felhasadt farmernadrág és egy foszladozó kardigán van rajta, ami új korában talán sárga lehetett. A szája kitéva, a szeme csukva. A halovány derengésben viaszfehér a bőre, akár egy hullának.

És ez még nem minden. Van ott még valami, amire aztán végképp nem számítottak.

Az a valami ott ül a nő lábánál, és a haját húzkodja.
Egy kisgyerek az.

* * *

És hogy én meg hol dekkoltam, amikor mindez történt? Szívesen dicsekednék valami karakán és fontos küldetéssel, mondjuk, hogy épp a Különleges Ügyosztály összekötőjével tárgyaltam, vagy terrorelhárító tanfolyamon vettem részt, de a kiábrándító igazság az, hogy csak egy továbbképzésen unatkoztam Warwickban. „A rendőrség közösségi feladatai a 21. században.” Csakis felügyelők és magasabb rangú tisztek számára; hát nem pokoli mázli, ha közéjük tartozik az ember? A dögunalmas PowerPoint-prezentáció és a nem embernek való hajnali kezdés miatt arra kellett gondolnom, hogy a május elsejei fesztiválra kivezényelt rendőrök mégiscsak jobban jártak. De aztán egyszerre csak megszörrent a telefonom. Amire a fontoskodó fő szervező azonnal bosszúsan összeráncolta a szemöldökét, hiszen előre szóltak, hogy mindenki kapcsolja ki a mobilját; miközben villámgyorsan kilógtam a teremből, még hallottam, ahogy tüntetően felsóhajt. Talán azért aggódik ennyire, mert rájött, eszem ágában sincs visszamenni.

– A John Rad Kórházba vitték a lányt – mondja Quinn.
– Rémes állapotban van, látszik, hogy napok óta alig evett valamit, és ki is van száradva. Egyetlen flakon vizet találtunk ott a pincében, de azt hiszem, majdnem az egészet a kisgyerekekkel itatta meg. A mentők talán majd még mondanak valami bővebbet az állapotáról, ha megvizsgálták.

– Mi van a kissráccal?

– Egyetlen szót sem szólt. Bár, istenemre mondom, nem lehet több kétévesnél, úgyhogy aligha tudna bármi hasznosat mondani. Szegény kis kölyök nem engedte sem nekem,

sem Gisnek, hogy a közelébe menjünk, úgyhogy végül Sommer kísérté el a kórházba a mentőkocsival. Harpert ott rögtön őrizetbe vettük a helyszínen, de amikor ki akartuk kísélni a házból, vadul rúgkapálni kezdett, és ocsmányságot kiabált. Azt hiszem, Alzheimer-kórban szenved.

– Nézze, tudom, hogy ezt külön nem is kell mondanom, de ha Harper nincs teljes tudatában a cselekedeteinek, akkor ezúttal minden intézkedésnek az előírások szerint kell történnie.

– Tudom. Úgy is csináltuk. És beszóltam, hogy küldjenek ki egy szociális gondozót. Nemcsak neki lesz szüksége segítségre, hanem a gyerekeknek is.

Csönd támad, és tudom, mindkettőnknek ugyanaz a gondolat jár a fejében.

Könnyen lehet, hogy ez a kisfiú egyáltalán nem ismeri a külvilágot – könnyen lehet, hogy ott született, lent a pincében. A koromsötétben.

– Rendben, köszönöm – mondom még. – Már indulok is. Délre ott leszek.

* * *

BBC Midlands Today

2017. május 1. | Utolsó frissítés: 11.21

LEGÚJABB HÍR: Egy lányra és egy kisgyerekre bukkantak egy észak-oxfordi ház pincéjében

Értesüléseink szerint egy fiatal nőre és egy kisfiúra bukkantak Észak-Oxfordban, a Frampton Road egyik házában a pincéjében. A szomszédokban építkezés folyik, ennek során találtak rá ma reggel a nőre, akit minden jel

szerint bezártak a pincébe. A Temze-völgyi Rendőrség egyelőre nem közölte a nő nevét, és közleményt sem adtak ki az esettel kapcsolatban.

Kövessenek bennünket, amint újabb híreink vannak, azonnal közöljük őket.

* * *

Dél előtt 11.27. A kidlingtoni kapitányság tanúknak fenn tartott termében Gislingham Harpert figyeli a kamera által közvetített képen. Harperre ráadtak egy rendes inget meg nadrágot, abban gubbaszt ott görnyedten a kanapén. Mellette ott ül a kiküldött szociális gondozó is egy kemény támlájú széken, és kitartóan magyaráz neki valamit, pár lépéssel odább egy pszichológusnő figyeli minden mozdulatát. Harper nyugtalannak látszik – idegesen fészkelődik, és a lábát rázza –, de megállapítható, bár csak a képet látni a monitoron, hang nincs, hogy a viselkedése koherens. Legalábbis egyelőre. A szociális gondozót fixírozza kötekedő pillantással, és csak legyint mindenre, amit az mond, azzal a görcsös, aszott kezével.

Feltáruul az ajtó, és Gislingham hátrafordulva látja, hogy belép Quinn; odajön, levágja az asztalra a kezében tartott mappát, és az íróasztalnak támaszkodik.

– Everett egyenesen a kórházba ment, úgyhogy amint az orvos engedi, kihallgatja a lányt. Erica... – Elvörösödik. – Somer visszament a Frampton Roadra, hogy személyesen felügyelje, amint a kollégák sorban kikérdezik az ott lakókat. És megérkezett Challow is a helyszínelőkkel.

Valamit ráfirkant a mappára, aztán a füle mögé dugja a tollát. Ahogy szokta. Aztán fejével odabök a monitorra.

– Valami izgalmas?

Gislingham csak megrázza a fejét.

– A gondozója már itt van vagy fél órája. Rossnak hívják, Derek Rossnak. Rémlik, hogy régebben már dolgoztunk együtt. Tudsz valamit arról, hogy mikorra várhatjuk Fawley-t?

Quinn az órájára pillant.

– Úgy déltájt. De azt mondta, fogjunk munkához, ha az orvosnak és a szociális gondozónak nincs ellene kifogása. Mindjárt itt lesz a kijelölt ügyvéd is. Csak azért kell, mert a gondozó nem szeretné, ha bármit az ő nyakába varrnának. Persze érthető, hogy be van szarva.

– Semmit se bízunk a véletlenre, nem igaz? – mondja szárazon Gislingham. – De szerintük is van olyan állapotban a pasi, hogy kihallgatható, ugye?

– Úgy tűnik, időnként vannak világos pillanatai, olyankor nyugodtan feltehetünk neki néhány kérdést, de ha ismét rájön a dili, azonnal abba kell hagynunk.

Gislingham még egy pillantást vet a monitorra. Az öregember áll a hegyéről lecsüng egy köpet; legalább tíz perce himbálódzik ott, de meg sem kísérli, hogy letörölje.

– Szerinted ő a tettes... egyáltalán, elképzelhető róla?

Quinn komor képet vág.

– Ha az a kiskölyök tényleg odalent született, akkor bármit el tudok képzelni róla. Én is látom, milyen pocsekul néz ki Harper, de ki tudja, milyen formában volt két-három éve. És az a korábbi Harper követte el ezt az aljasságot – nem ez a szerencsétlen roncs.

Gislingham megborzong, pedig fojtogató a hőség a szobában; erre még Quinn is felkapja a fejét.

– Mi van, kirázott a hideg?

– Csak az jutott az eszembe, hogy nyilván nem két nap alatt vált ilyen szörnyeteggé. Talán hónapokig, akár évekig is eltarthatott. A lány meg nem tudhatta. Úgy értem, nem

biztos, hogy észrevette, hogy az öreg lassan becsavarodik. Bezárták a pincébe, csapdába esett... még az sincs kizárva, hogy a vénember tökéletesen megfeledkezett róla. Előbb elfogy az enniváló, aztán már a víz is... neki meg elsősorban a gyerekekre kell gondolnia... és üvölthet, ahogy akar, a vénember nem hallja...

– Te jóságos ég – mondja Quinn fejcsóválva. – Tényleg az utolsó pillanatban értünk oda.

A monitoron látszik, hogy Derek Ross feláll, és ahogy elindul kifelé, a kamera látószögén kívülre kerül. Egy pillanattal később feltárul az ajtó, és Ross kilép.

Gislingham feláll.

– Ezek szerint maga a szociális gondozója?

– Igen, nagyjából két éve – bólint Ross.

– Akkor tudomása volt Harper lassú leépüléséről, igaz?

– Hivatalosan csak néhány hónapja diagnosztizálták nála a demenciát, de szerintem már jóval korábban elkezdődött az agyi leépülés. De maga is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy ez a betegség nem egyenletes romlással jár; hol alig van nyoma, hol rohamosan rosszabbodik a beteg állapota. Engem is ez aggasztott mostanában, hogy mintha felgyorsult volna a hanyatlása. Többször is elesett, és úgy egy éve alaposan megégette magát a gáztűzhellyel.

– Rádadásul iszik is, ha jól gondolom. Legalábbis bűzlik a szesztől.

Ross nagyot sóhajt.

– Igen, iszik. Ez a legutóbbi időkben jelentkezett nála. De még így sem tudom elképzelni, hogy képes legyen elkövetni egy... egy ilyen szörnyűséget.

Quinn másképp látja a kérdést.